

Márton Ágnes

Engem vigyen

Küszöbnyi jószág: csecsemő,
mint egy vájni bágyadt
púderszín műkőröm.

Átlépni vagy sem.
Vagy rátaposni. Korcogna-
e a talpam alatt.

Végül egy húsdeszkat
teszek rá pallónak.
Nem látszik, ahogy roppan.

Amit nem látok, az nincs.
Mint a szárnyasok
szegycsonttaraja,

a villacsont. Előbukkan
később a falatból, eltöröm.
Ilyenkor kívánni kell.

Bárcsak lehetnék iramtól
siketült csíta, ne pircegjen
alattam filigrán

avar. Szaladnék,
mint tomtalan Jerry,
akinek az epizódjait

végigpörgetik egy hétvégén,
akiből kikopik a csend.
Volt-nincs tömítés. Inalt

hüvelykpszoknyi gyermek-
kívánságom is. Felkaptak,
engem, engem!

Utólag káromk, csak ez jutott.
Csüngtem, lifegett
bennem a görcs, még, már ne,

mint amikor a fogyasztás-
mérő túlpörög, túl-sok-
túl-kevés, bódít és zavar.

Josephine

Mama mosónő volt, papa vaudeville dobos,
én pedig Fullasztó Majom, így hívtak a kórusban.
Ojjé, King Kong és banánlevél-szoknyácska!

Baker-bőrömet hiába krémeztem, hogy
elhalványítsam a csúfolódók dühét.
A Park Avenue-n cselédajton slisszantam át

tízdolláros pink rókabundában.
Kubában nem engedtek be a Nacionalba,
felhólyagzott az Ave Maria.

Kátrányplafont kapott az utca,
nyújtóznom kellett, hogy tollas fejdíszemmel
simogassam a feketébe olvadó csillárokat.

Franciábban, mint a franciák, de Gaulle-lal jártam
a Champs-Élysées-t, és ezt dudorásztam: *Si j'étais
blanche*. Csúcs és Vénusz, mint valami
strasz, beragyogtam az Olympiát.

Harcos Bálint Széria

21

Véget ért –

De: végső?

„Nem volt több lépcső.”

Itt, a léptekért –